

[Aksel Larsen.]

kende til forsvarsformål og udelukkende for at bevare freden. Ja, hvordan det gik, ved vi alle, og man må spørge, hvordan det står til med dem, som efter sådanne erfaringer kan sige, at tyske regeringserklæringer er nogen absolut garanti.

Men så siger man: jo, men det vil styrke freden, og det vil først give de forhandlingsmuligheder med Sovjetunionen, som man gerne ser skabt. Det er jo ikke rigtigt; det er tværtimod sådan, at de vesttyske militærister, de, der er udsat til at stå i spidsen for den kommende vesttyske militærmagt, og som vi ved kommer til at spille en afgørende rolle i den, mangfoldige gange har erklæret, hvad de vil anvende den til, nemlig til revanchekrig, til at genvinde det abte områder i øst og vest og syd og nord. Og hvis man er så interesseret i forhandling, hvorfor tager man så ikke forhandlingerne, medens tid er, hvorfor vil man absolut skabe et fait accompli, før man vil indlade sig på forhandlinger om det, som er det vigtigste at forhandle om i Europa, nemlig om tysk enhed?

Ja, her siger den højtærede stats- og udenrigsminister og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft med en utiltalende naivitet, at man kan ganske roligt ratificere Parisaftalerne og opruste Vesttyskland, for Sovjetregeringen består af realitetspolitikere, og de vil såmænd gerne forhandle om tysk enhed alligevel, når først vi har gennemført Vesttysklands oprustning. Jeg må have lov at spørge, hvorfor man ikke ville udnytte forhandlingsmulighederne i forvejen. Men jeg må samtidig have lov at erindre om, navnlig når man her taler om realitetspolitikere, at Sovjetregeringen har givet sin utvetydige vurdering af Parisaftalerne og forkyndt, hvordan den vil reagere på dem. Sovjetregeringen har erklæret, at den kun kan opfatte Parisaftalerne som en yderligere militær trusel imod Sovjetunionen, og at den agter at drage de fornødne konklusioner af denne opfattelse og indrette sig på at forsvare sig. Næsten

hver gang der kommer en betydningsfuld note eller en betydningsfuld erklæring fra Sovjetregeringen, så sætter avisernes udenrigspolitiske skribenter, og så sætter forskellige såkaldte statsmænd sig til angiveligt at gruble dybt og inderligt over, hvad den i grunden kan have ment med det, den sagde. Jeg anbefaler at lade være med at gruble, for jeg synes, at når man udtaler sig fra den side, gør man det så tydeligt, at hvis det blot læses efter bogstaven, forstår man også, hvad meningen er. Det er sagt fra Sovjetregeringens side, at hvis man ratificerer Parisaftalerne, vil forhandlinger om tysk genforening indenfor en overskuelig fremtid være nytteløse. Dermed er ikke sagt, at man overhovedet ikke vil forhandle om noget som helst, og man har fra den side aldrig afvist at forhandle; men det er så sent som i udenrigsminister Molotovs tale i den øverste sovjet den 8. februar i år gentaget, at virkeliggør man Parisaftalerne, opruster man Vesttyskland, vil forhandlinger om tysk enhed være nytteløse.

De, der taler om realitetspolitik, skulle tage hensyn hertil og indse, at rimeligere end at ratificere Parisaftalerne ville det være, om Danmark gjorde sin indfyldelse gældende for, at forhandlinger kom i gang, før det blev for sent, så man fik en ordening på det vigtigste spørgsmål i Europa, det tyske spørgsmål.

Endelig siger man så — og det er naturligvis i sin nød for saglige argumenter — at Østtyskland jo er oprustet, og man kan da ikke lade Vesttyskland ligge værgeløst hen. Der foreligger ikke noget som helst bevis for, at Østtyskland er oprustet; der foreligger en række påstande, fremsat fra vestligt hold og gentaget her i salen, om, at Østtyskland har 100 000 politibetjente. Det er muligt, de har det, jeg har ikke kunnet verificere det, men jeg minder om, at under Berlinkonferencen blev der fra vestligt hold fremsat lignende påstande om den østtyske oprustning repræsenteret ved folkepolitiet. Så foreslog Sovjetregeringens repræsentanter, at der blev nedsat en fælleskommission,